

JUBILEUMI VISSZAEMLÉKEZÉS a Rákospalotai Baptista Gyülekezet 1923-ban született legidősebb tagjának, BAKÓ KÁROLYNÉ KAROLA testvérnek a tollából. Az írás a 2017. október 2-án, a 80 éve épült imaházért való hálaadás jegyében készült, ám felolvasására idő híján nem került sor, ezért elektronikus formában tesszük hozzáférhetővé. (GyK)

Kedves Testvéreim!

Amikor Szabó István testvérem megszólított még a tavasszal, hogy szóljak majd valamit a jubileumon, visszatekintve a nyolcvan évvel ezelőtti imaházépítésre, mosolyogtam. Lassan már arra sem emlékszem, ami tegnap történt, nem hogy nyolcvan évre! Ám mennyei Édesatyánk úgy teremtett minket, hogy a test ugyan öregszik, a lélek nem, és így a fontos dolgokat megőrzi. Ahogy múlik felettünk az idő, ezt megtapasztaljuk.

Az imaház építésekor 1937-ben még csak tizennégy éves voltam. Egy évvel előbb merítkeztünk be, tizenhárman. Tehát még gyermekek voltunk. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ne vettünk volna részt a munkában. Azt tettük, ami korunknak megfelelő volt. A bontott téglákról lepucoltuk a maltát, és mindenben segítettünk, amiben kellett.

Emlékszem, hogy a munka vagy az iskola után nem haza mentünk, hanem az épülő imaházhoz siettünk. Önként, nem muszájból, szeretetből. Nem akarom magunkat ezzel kiemelni, de így volt. Pedig nekünk is meg kellett harcolnunk a Sátán által felkínált kísértésekkel, de előjáróink szerettek minket, és ez sokat segített lelki problémáinkon.

Egységben voltunk, nem volt öreg és fiatal. Mindenki tette a maga munkáját, amit vállalt.

Ez a ház Isten ajándéka! De nem a ház a lényeges, hanem azok, akiknek jó Atyánk azt ajándékozta. A hozzá megtért lelkek, akik hűséggel szolgálták és szolgáljuk őt. Az ajándék soha sem lehet drágább, mint az ajándékozó.

Most nem szólok az imaházzal kapcsolatos hivatalos ügyek intézéséről, és az anyagiak előteremtéséről, mert nem is értek hozzá, no meg nem is az én feladatom. Azt azonban tudom, hogy többen is voltak, akik az építkezéssel kapcsolatos ügyintézésből és az anyagi terhek hordozásából jelentős részt vállaltak. *Szabó László, Marosi Béla, Zick Salamon, Tomcsányi Attila, Szerencsi József* testvérekre emiatt is hálás szívvel emlékezem, és az építkezésen munkát vállaló többi testvérré.

Miért kellett új imaházat építeni? – kérdezhetnénk. Azért, mert a régi – a mostani kistermünk – kicsi lett. Megnövekedett a gyülekezet, ötven tagú volt az énekkara. A karnagyok kezdettől *Tomcsányi Attila, Körösi Béla, Páth Géza, Nagy Lajos, Bányai Jenő, Szabó István, Károlyi János*, akikre én emlékezem. Volt szimfonikus és pengetős zenekar is, amelyekben majdnem minden fiatal részt vett.

Boldogan emlékszem vissza az itt eltöltött életemre. Nem szóltam egykori idős testvéreimről, de ha rájuk gondolok, a mai napig melegség tölti el a szívemet. Meghatározói voltak fiatal életünknek. Éreztük, hogy nagyon szeretnek minket, és mi is nagyon szerettük őket.

Én hálával tartozom az Úrnak, hogy elfogadott, és olyan gyülekezetbe helyezett, ahol nagyon sok bajon átsegített engem, és lelkem békességre lelt. Hála az Úr Jézus Krisztusnak, aki belé vetett hitem által örök élettél ajándékozott meg. Legyen övé a dicsőség! – Ámen.